

Sarjakuva rakentaa lihaa ja luita Lusian hahmon ympärille

Jari Riecki

Oululaiselta sarjakuvataiteilijalta Ilpo Koskelalta ilmestyi viime viikolla uusi sarjakuvakirja Lusia Rusintytär Korhosesta. Kirja julkaistiin Utajärven torimakasiinissa viime perjantaina.

Juuri kamarioopperan muodossa ensiesitetty ahmaslaisen kansanparantajan ja runonlaulajan tarina taipuu ja venyy Koskelan käsissä 120-sivuiseksi sarjakuvaromaaniksi.

Koskela on tullut utajärville tutuksi kaksi vuotta sitten ilmestyneestä Sankaritekoja Ahmaksella -sarjakuvakirjasta, jossa Koskela piirtää kuvat vainolaisten kauhusta Iso-Räisäsestä, kansanparantaja Lusia Rusintytär Korhosesta ja runonlaulaja-lukkari Pekka Kukkosesta.

Ahmakselta Liminkaan

Tuoreessa kirjassaan Koskela keskittyy Lusian Rusintytären elämäntarinaa luottamaan toisaalta perimätietoon ja historiallisiin lähteisiin, mutta myös omaan mielikuvitukseensa.

Sarjakuvassa kuvataan Lusian elämää alkaen nuoresta työstä Ahmaksella.

Lusia elää piikana talossa ja hänen isänsä noita-Rusi elää metsän keskellä. Tarinan avaa verevä kuvaus vanhaan kansanuskoon perustu-

Sarjakuvataiteilija Ilpo Koskela esitteli Lusian tarinan kertovaa sarjakuvaansa Utajärven torimakasiinissa.

vista karhunpeijaisista.

Vanhemmiltaan loitsimisen alkeet oppinut Lusia aloittelee parantajan uraansa Ahmaksella, kunnes hänen paras ja ainoa kaverinsa kuolee ja syyttävä sormi osoittaa noidan penikkaan Lusiaan.

Lusia lähtee Liminkaan piiaksi Eerik Eerikipojalle.

Siellä Lusian pitää huolen talon vähämielisestä tyttärestä ja parantaa muun muassa Kaarle-kuninkaan Puolan sodassa jalkansa menettänyttä miestä.

Lusian parannustaidot eivät kuitenkaan riitä parantamaan mustaa surmaa, jonka sotamies tuo mukanaan Liminkaan.

Lusian on lähdeittävä takaisin Ahmakselle.

Erään noidan loppu

Aikahyppy 20 vuoden päähän heittää sarjakuvan henkilöt aikaan, jolloin Lusian on jo vanha tunnettu parantaja kotikylällään.

Yhteentörmäys kateellisten ihmisten ja esivallan kanssa on kuitenkin väistämätön, kun Lusian yrittää varastetuilla öyläteillä parantaa Marketta Tuomaantytären tyttären silmää. Tarinan loppu on tunnetun dramaattinen.

Voisi kenties luulla, että Lusian on jo runoilu kyllästymiseen saakka, mutta Koskela on onnistunut luo-

maan Lusian tarinasta sarjakuvan, jossa 1600-luvun ajankuva on elävän tuntainen.

Karjanlannan ja savupirtin hajun voi melkein tuntea nassään.

Aiempi työ Sankaritekoja Ahmaksella vaikuttaa enemmänkin harjoitustyöltä vaativamman projektin edellä. Lusian tarinaan on saatu lisää lihaa luiden ympärille kuljettamalla päähenkilöä Oulujokivarresta Liminkaan ja takaisin.

Jos Lusian tarina ei oopperan muodossa sytyttänyt, kannattaa kokeilla Koskelan sarjakuvaversiota.